

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Y. F., e. č.
st. přísl. Ukrajina
t. č. pobytem

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. OAM-822/ZA-ZA11-P06-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. OAM-822/ZA-ZA11-P06-2018, e. č. B007584 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále

jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto o tom, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval argumentaci žalobce uplatněnou při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti uvedl, že při posouzení dané žádosti vycházel především z výpovědi žalobce a ze spisového materiálu, který se vztahuje k jeho předchozí žádosti vedené pod č. j. OAM-334/ZA-ZA11-2017, včetně aktuálních informací o zemi původu. Žalobci bylo umožněno, aby se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil a vyjádřil se k jejich obsahu. Žalobce však svého práva nevyužil a nenavrhoval ani obstarání dalších podkladů pro vydání rozhodnutí.
3. Pokud se jedná o důvody žalobce pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dospěl žalovaný k závěru, že byly v zásadě ve stejné podobě uplatněny již v rámci předcházejícího řízení. Žalobce tak neuvedl žádné nové skutečnosti. V zásadě totiž argumentoval pouze tím, že mu v případě návratu do vlasti hrozí odvedení do armády, přičemž chce zůstat na českém území a žít zde se svoji manželkou (dříve přítelkyní). Žalovaný nepovažoval uvedené důvody za azylově relevantní již v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany.
4. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce nově argumentoval tím, že má na Ukrajině dluh, který může souviset s jeho nenastoupením do armády. Podle názoru žalovaného lze důvodně pochybovat o pravdivosti daného tvrzení, neboť nebylo ničím podloženo. Kromě toho žalovaný vycházel s informací o zemi původu, na základě kterých připomněl, že v případě nenastoupení do ukrajinské armády nehrozí dotyčné osobě žádné finanční postihy. Na základě toho žalovaný uzavřel, že je tvrzení žalobce účelové, přičemž by ani v opačném případě nebylo relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
5. Stejně tak nemá podle žalovaného na posouzení podané žádosti žádný vliv, že se původní přítelkyně žalobce stala jeho manželkou. Pokud se pak jedná o zdravotní problémy žalobce, během řízení netvrdil, že by ho omezovaly v každodenních aktivitách, popř. vyžadovaly specifickou léčbu. Na základě toho žalovaný konstatoval, že neshledal důvody pro opětovné meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

III. Žaloba

6. V žalobě bylo namítáno, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Současně nebyly podle žalobce splněny podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že se během řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany objevily nové skutečnosti, které souvisely se změnou situace v zemi původu.
7. V této souvislosti žalobce namítal, že příslušný správní orgán je povinen náležitě posuzovat situaci v zemi původu z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda

žalobce v tomto ohledu učinil skutková tvrzení či nikoliv. To platí tím spíše v situaci, kdy se žadatelem stejně jako v případě žalobce není proveden nový pohovor.

8. K tomu žalobce doplnil, že z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že dne 26. 11. 2018 byl na Ukrajině vyhlášen válečný stav, a to v reakci na incident v Kerčském průlivu, kde ruští pohraničníci zadrželi tři ukrajinské lodě a celkem 24 námořníků. Podle názoru žalobce se jedná o relevantní důvod pro opakované meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Danou skutečnost však vůbec nereflektuje ani napadené rozhodnutí, ani informace o zemi původu, na základě kterých bylo rozhodováno.
9. Z výše uvedených důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. V této souvislosti předně zopakoval, že se jednotlivými tvrzeními žalobce dostatečně zabýval jak v napadeném rozhodnutí, tak v rámci předcházejícího řízení o udělení mezinárodní ochrany.
11. V předcházejícím řízení se žalovaný zabýval dostatečně i rodinnými vazbami žalobce. Změna okolností spočívající v tom, že paní L. M. K. byla původně přítelkyní žalobce a nyní se jedná o manželku, nemá na posouzení věci žádný vliv. Tvrzené zdravotní problémy žalobce rovněž nejsou natolik závažné, aby je bylo nutno posuzovat ve vztahu k důvodům relevantním podle zákona o azylu.
12. Kromě toho žalovaný doplnil, že si je vědom událostí v domovské zemi žalobce, spojených s námořní bloádou ukrajinského území v blízkosti Azovského moře. Daná událost ovšem nastala až v den vydání napadeného rozhodnutí. Bez ohledu na tuto skutečnost pak žalovaný uvedl, že došlo v důsledku této bloády k zavedení stanného práva pouze po dobu 30 dnů, a to v deseti regionech, mezi které Zakarpatská oblast (místo posledního pobytu žalobce) nespadá. Současně se žalovaný odkázal na obsah zprávy Human Rights Watch ze dne 27. 11. 2018, podle které dočasné zavedení stanného práva nemá za následek neuplatňování závazků vyplývajících z lidskoprávních smluv.
13. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

14. Ve správním spisu se nachází zejména dokument Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 10. 2018, do kterého žalobce mimo jiné uvedl, že je ženatý se státní občankou Ukrajiny ode dne 24. 2. 2018 (doloženo oddacím listem), která má trvalý pobyt v České republice. Kromě toho má žalobce nezletilé dítě, které žije s jeho babičkou na Ukrajině. Před odchodem z vlasti žalobce pobýval v Zakarpatské oblasti ve městě Lysyčevo, a to v domě svých rodičů.
15. K tomu žalobce doplnil, že se jedná o jeho opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podává ze stejných důvodů jako v předcházejícím případě. Současně mělo dojít ke zhoršení situace, neboť mají být jeho rodiče vydíráni ze strany osob,

které odvádějí lidi do armády. Žalobci volala před půl rokem jeho matka, že má mít žalobce nějaký dluh 30 tisíc hřiven, který neustále narůstá, protože je jeho rodičům vyhrožováno exekucí. Žalobce se domnívá, že to může souviset s tím, že ho stále hledají. Sám má problémy se žaludkem, přičemž jeho manželka měla dvě operace a léčí se v České republice.

16. Dále se ve správním spisu nachází kopie dokumentu Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 10. 5. 2017 (vztahující se k předcházejícímu řízení), ze kterého vyplývá, že žalobce podal žádost kvůli válce a proto, že má na českém území přítelkyni, se kterou chce uzavřít manželství. Do souvisejícího protokolu o pohovoru k učiněné žádosti ze dne 10. 5. 2017 pak žalobce rovněž uvedl, že na Ukrajině odvádějí lidi do armády přímo z ulice, tedy bez formálního řízení. Dvakrát se pokusili odvést také jeho, ale utekl. Jeho matce mají v této souvislosti chodit dopisy, že půjde žalobce do vězení. Na území ČR má žalobce přítelkyni, která je nemocná a se kterou chce uzavřít manželství a kopie pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
17. V této souvislosti byla do správního spisu dále založena kopie rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. OAM-334/ZA-ZA11-K10-2017 (dále jen „předcházející rozhodnutí o neudělení MO“), kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci mezinárodní ochrana podle příslušných ustanovení zákona o azylu neuděluje.
18. Za účelem vydání napadeného rozhodnutí a souvisejícího posouzení situace v zemi původu žalobce si poté žalovaný obstaral Informace OAMP – Ukrajina ze dne 14. 9. 2018 a Informace MZV ČR – Ukrajina ze dne 16. 5. 2018. Do protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 1. 11. 2018 žalobce následně uvedl, že telefonoval se svoji matkou, podle které se situace na Ukrajině zhoršila. Konkrétní důvody však již měly být z jeho strany uvedeny. Nenavrhoval doplnění podkladů pro rozhodnutí a k obsahu spisové dokumentace (zprávám o zemi původu) se nechtěl vyjadřovat.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
20. Krajský soud přiznal žalobě proti napadenému rozhodnutí odkladný účinek usnesením ze dne 10. 1. 2019, č.j. 33 Az 33/2018-28, jež nabylo právní moci dne 14. 1. 2019.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Krajský soud předně uvádí, že žalobce brojí proti procesnímu postupu žalovaného, který podle jeho názoru nesprávně posoudil opakovanou žádost o udělení mezinárodní

ochrany jako nepřipustnou. V této souvislosti žalobce kromě údajného dluhu na Ukrajině netvrdil, že by v opakované žádosti uváděl nové skutečnosti kromě těch, které již byly z jeho strany uplatněny v předcházejícím řízení.

25. Tento závěr ostatně vyplývá rovněž ze správního spisu, do které byla založena nejen kopie předcházejícího rozhodnutí o neudělení MO, ale také protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na základě jejich srovnání s opakovanou žádostí žalobce a napadeným rozhodnutím spolehlivě vyplývá, že bylo na žalobcem uváděné skutečnosti v předcházejícím řízení vyčerpávajícím způsobem reagováno.
26. Žalobce pak v žalobě argumentoval pouze tím, že si žalovaný z úřední povinnosti neopatřil dostatek podkladů za účelem posouzení bezpečnostní situace v domovské zemi žalobce, a to v kontextu válečného stavu, který byl na Ukrajině dne 26. 11. 2018 vyhlášen.
27. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o azylu platí, že: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1... Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
28. V této souvislosti je v ust. § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu stanoveno, že: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
29. Krajský soud tedy dává žalobci za pravdu v tom, že správní orgán pověřený rozhodováním o opakované žádosti o mezinárodní ochranu je ze zákona povinen zohledňovat případnou změnu podmínek v domovské zemi žalobce, pakliže ji lze ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany považovat za relevantní (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
30. V nyní projednávané věci dospěl žalovaný k závěru, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci v případě návratu do vlasti mohla hrozit vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, což by bylo zákonným důvodem pro udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti byla do správního spisu založena mimo jiné Informace OAMP – Ukrajina ze dne 14. 9. 2018, podle které je Zakarpatská oblast, odkud žalobce pochází, pod kontrolou centrální ukrajinské vlády, kde podle dostupných informací od roku 2015 nedošlo k žádným bezpečnostním incidentům.
31. Pokud se jedná o žalobcem namítané vyhlášení válečného stavu na Ukrajině dne 26. 11. 2018, je třeba připomenout, že se tak stalo přímo v den vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto mohl na danou událost jen stěží reagovat, a to jak opatřením dalších podkladů, tak výslovným posouzením toho, zda se jedná o skutečnost, která je ve vztahu k rozhodování o udělení mezinárodní ochrany relevantní či nikoliv. Pouze na základě toho tedy nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, popř. vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

32. Krajský soud je navíc stejně jako žalovaný toho názoru, že incident v Kerčském průlivu spojený s námořní bloádou a následným vyhlášením válečného stavu na Ukrajině nelze v případě žalobce považovat za důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
33. Z veřejně dostupných zdrojů a úřední znalosti zdejšího soudu vyplývá, že válečný stav nebyl vyhlášen na celém území Ukrajiny, ale pouze v některých regionech, mezi které Zakarpatská oblast nespadá. Kromě toho bylo dané opatření učiněno pouze na dobu 30 dnů, z čehož vyplývá, že jeho platnost již pominula (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 Azs 450/2018 - 43, a ze dne 3. 7. 2019, č. j. 6 Azs 369/2018 - 42).
34. Stejný závěr vyplývá rovněž z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2019, č. j. 32 A 78/2018 - 36: „*Soudu je však z úřední činnosti známo, že Ukrajina dne 26. 11. 2018 vyhlásila válečný stav, který platil v oblastech O., M., Ch., Z., L., D., S., Ch., Č. a V. oblasti, tedy v regionech, z nichž lze očekávat úder protivníka z pevniny či moře. Podle výnosu budou řídit stát spolu s orgány výkonné moci a místní samosprávou i orgány armády. Vojenská správa bude zřízena jen v oblastech, kde byl válečný stav vyhlášen. Ukrajinské zákony pak s vyhlášením válečného stavu nespojují okamžitou a závaznou mobilizaci. Soudu je dále z úřední činnosti známo, že takto vyhlášený válečný stav skončil dne 26. 12. 2018. Žalobce žije v Zakarpatské oblasti a v té ani válečný stav vyhlášen nebyl.*“
35. Přestože tedy dává krajský soud žalobci za pravdu v tom, že by se žalovaný měl výše uvedenými skutečnostmi za jiných okolností (pozdější vydání napadeného rozhodnutí) zabývat, nelze je podřadit pod žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Jelikož pak žalobce v opakované žádosti neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti, postupoval žalovaný v souladu se zákonem, pokud jeho žádost posoudil jako nepřípustnou a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. ledna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.